

Ulicama moga grada...

Madlen Zubović, prof. i dipl. knjiž.

Adamićeva ulica – ulica znamenitoga riječkoga patricija¹, vizionara, graditelja i poduzetnika

Ne znam jeste li skloni vjerovati u postojanje vremenskoga stroja ili vremeplova, ali zgodno je poigrati se mišlju da takav stroj postoji, pa da se primjerice osoba spomenuta u naslovu ovoga teksta, a riječ je o Andriji Ljudevitu Adamiću koji u Rijeci obitavaše davne 1800 i neke godine, nekim čudom ponovno pojavi u svom gradu dva stoljeća kasnije, 2017. godine. Što li bi taj uvaženi gospodin pomislio ugledavši svoj grad danas?

Ako zanemarimo prepostavljeni šok uzrokovani tehnološkim napretkom, vjerujem da bi ga više šokirali *reliquiae reliquiarum* odnosno ostaci ostataka svega onoga što je u Rijeci sagradio. Vjerojatno bi se u nevjerici zapitao: *U što sam ja to vlastiti novac ulagao?* Znam da vam ova posljednja rečenica zvuči nevjerojatno, ali da, upravo tako, poduzetnici poput Andrije ili bogati industrijalci poput Roberta Whiteheada ulagali su vlastiti novac u ostvarenje vizije i gradnju Rijeke kao kozmopolitskoga grada.

Adamićevo kazalište srušeno je 1883. g. i na njegovu mjestu sagrađena je Palača Modello.
Adamićev trg i gat s početka 20 st.

¹ Patricij (lat. pater. – otac) 1. U starom Rimu osoba koja je pripadala privilegiranom staležu politički punopravnih građana koji su sebi suprotstavljali plebejce (pučane, obični narod); 2. U srednjem vijeku osoba koja je pripadala gradskoj (trgovačkoj) aristokraciji.

Adamić bi se ponajprije zapitao što je s njegovim kazalištem koje je 1803.g. podigao na mjestu današnje Palače Modello, potom što je s njegovom kućom na Fiumari, zgradama na Dolcu i Brajdi, kućom Rotonda na današnjem Trgu 111. brigade hrvatske vojske ili nekadašnjem Adamićevu trgu kako su ga Riječani zvali do 1908. g. upravo u njegovu čast.

U tu čast imenovan je Adamićevim i jedan gat, danas je prepoznat samo kao *parking* na obali, ali i jedna riječka ulica što se proteže usporedno s riječkim Korzom, upravo od nekadašnjega, 1883.g. do temelja srušenoga Adamićeva kazališta pa do Jadranskoga trga ili nekadašnje Piazze Elisabetta.

Adamićeva ulica nekad i danas

Ulica je to s najviše pješačkih prijelaza, čak 10, no unatoč ili usprkos njima pješaci nemilice krše prometna pravila pa ulicu pretrčavaju ili na neobilježenim mjestima ili pak na prijelazima, ali „na crveno“. Ovom su se problematikom pozabavili učenici okupljeni oko projekta „Budnim okom u prometu“ koji vodi profesor Alen Panić, a mi iz INDOK istraživačke radionice, već uvriježeno, bavimo se otkrivanjem identiteta osobe čije ime nosi ova riječka ulica, no, naravno i svakojakim zanimljivostima vezanim uz njezine kulturno-povijesne objekte.

Stoga ćemo u ovom tekstu nastojati osvijetliti:

- Ličnost Andrije Ljudevita Adamića
- Kuću Rotonda i Palaču Rinaldi
- Hotele Europa i Lloyd
- Trg kraljice Elisabette (Jadranski trg)
- Palaču Adria
- Robnu kuću RI

Andrija Ljudevit Adamić (1766. – 1828.)

Andrija Ljudevit Adamić (Andrea Lodovico Adamich) rođio se u Rijeci 28. studenoga 1766. godine kao četvrti sin oca Šimuna Josipa Adamića, veletrgovca i posjednika i majke Ane o kojoj se, kao i o najranijim danima njegova djetinjstva i mladenaštva, ne zna mnogo. No, pouzdano se zna da je mladi Adamić pohađao Vojnu, a potom i Trgovačku akademiju u Beču. Možemo pretpostaviti kako je na njega djelovao i utjecao taj čarobni grad sa svojim predivnim perivojima i parkovima poput Parka u Schonbrunn, uz ljetni carski dvorac, nedaleko Beča. Nedvojbeno je bio ponesen i bogatim kulturnim životom austrijske metropole, u kojoj su se već tada događale raznovrsne kazališne i glazbene priredbe.² Pod utjecajem moćne

aristokracije i bogatih građanskih krugova Adamić je stasao u odvažnoga i sposobnoga mladića koji se sigurno zanosio idejom kako će jednom i u vlastitu gradu izgraditi kazalište.

Početkom 20 st. u Adamićevoj je kući na adresi Fiumara 13 djelovalo 1. riječko kino "Salone Edison".

² Lukežić, Irvin: Životopis Andrije Ljudevita Adamića, Adamićev doba: 1780-1830: Riječki trgovac u doba velikih promjena., Muzej grada Rijeke, Rijeka, str. 16.

Danas Adamićeva kuća djeluje poprilično zapušteno. O tome kako je u periodu od 1881. do 1896. godine u njoj djelovala Hrvatska gimnazija svjedoči, postavljena na pročelju, mramorna ploča koju nitko ne primjeće.

Potvrdu o tome koliko je odvažan i sposoban bio možemo pronaći i u jednoj poznatoj riječkoj legendi o Adamićevim svjedocima. Navodno je Adamić, već kao dvadesetogodišnjak, pokazavši osobitu poduzetnost, otisao osobno na audijenciju caru Josipu II., s nakanom da obrani oklevetane roditelje koji su optuženi da su zatajili otkriće zakopanoga blaga koje su tobože pronašli u crkvi na Martinšćici i zahvaljujući kojem su se obogatili. Ubrzo nakon njegove intervencije optuženi su roditelji pomilovani i pušteni, a otac Šimun daje izraditi 14 kamenih portreta riječkih gradana koji su ga optužili za utaju blaga i postavlja ih ispred svoje kuće na Fiumari. Godinama su te kamene glave služile umjesto stupova u obrani pješaka od iznenadnih naleta konjskih kola i zaprega ili za vezivanje konja, a danas su smještene u parku ispred Pomorskoga i povjesnoga muzeja Hrvatskog primorja. Zanimljivu priču o Adamićevim svjedocima svakako pogledajte na portalu Grada Rijeke pod nazivom MojaRijeka.hr - Adamićevi svjedoci ili na poveznici

<https://www.youtube.com/watch?v=CBugxMxZik8>

Adamić graditelj

Adamić s projektom budućega kazališta izgrađenog 1805.g.

Nakon školovanja u Beču i praktičnog rada u bankarskoj kući Frauen&Fels, Adamić se 1786. zaposlio u riječkom Guberniju³ kao kancelist⁴ i pokazao da je njegovo „bečko znanje“ uistinu široko te da je vješt i u tehničkim znanjima i crtanju. Iako Adamić nije završio specijalističku graditeljsku ili obrtničku školu, ipak je o građenju podosta naučio u pijarističkoj⁵ školi Hauptschule u Josefstadtu. Radeći u uredu kod Antona Gnaba, poznatog riječkog urbanista i projektanta, u razdoblju od 1791. do 1799. godine Adamić se redovito potpisuje na nacrtima projekata državnih zgrada koje gubernijska građevinska služba predlaže za gradnju.⁶

Adamić je imao svega 25 godina kada se ozbiljno počeо baviti Rijekom i njenim izgledom i nastavio je graditi i ulagati u svoj grad u zrelim stvaralačkim godinama pa sve do posljednjih mjeseci života. Kao graditelj i poticatelj kulturnoga i društvenog života,

svim silama nastoji preobraziti Rijeku u moderan grad. Projektira urbanističke zahvate - izgradnju novih ulica, te 1803.g. pokreće sadnju drvoreda platana na Fiumari.

Upravo je taj drvored platana uz onaj u Krešimirovoj ulici (nekadašnji Korzo Deak) jedan od najstarijih europskih urbanih drvoreda. Adamić radi na projektu za plovnost Kupe i na izgradnji Lujzijane, ceste koja će bolje povezati riječku luku i unutrašnjost.

Poticatelj je kulturnoga, pa i turističkoga razvoja Rijeke. O svom trošku gradi veliko kazalište (1805. g.) koje može primiti tisuću i šesto gledatelja. Osniva moderan orkestar i dovodi kazališne družine, osniva trgovački klub - kasino, zalaže se za izgradnju velikog hotela

³ Gubernij: administrativna oblast, regija, pokrajina

⁴ Kancelist: činovnik, službenik kancelarije

⁵ Pijaristi: katolički red koji je osnovao škole (Milosrdne Škole). Raširili su se osobito u Španjolskoj i zemljama pod habsburškom krunom.

⁶ Dubrovčić, Ervin: Izgradnja Rijeke, Adamićevu kazalište i inženjerske ambicije, Adamićev doba..., str. 111

dostojnog uglednih poslovnih ljudi i trgovaca. Preuzima i prosvjetiteljsku ulogu - predlaže osnutak manufakture u kojoj će zapošliti sirotinjske sinove i dati im zanat i školu te ih učiti glazbi. Adamić je čovjek širokih dosega. U vrijeme ratnih napetosti obilazi mediteranske luke kako bi svoje brodove spasio od zapljene. Putuje i razvija poslovne i trgovačke veze s Englezima, Francuzima (izvoz drva za gradnju brodova) te s Maltom, Tunisom i Turskom. Svoju robu (staklo) izvozi i u Srednju Ameriku i Brazil.

Kao političar razvija odnose s najvećim državnicima i vojskovodama (među ostalim i s britanskim ministrom vikontom Castlereaghom, austrijskim ministrom Hudelistom, francuskim maršalom Marmontom, austrijskim maršalom Lavalom Nugentom, zagrebačkim biskupom, kardinalom Vrhovcem...). Vijećnik je riječkoga kapetanskog vijeća, predsjednik Trgovačke komore, više puta sudjeluje u riječkoj delegaciji kod cara (u Veroni, Ljubljani...), vijećnik je hrvatsko-mađarskog parlamenta (Požunskog sabora u Bratislavi). Neko je vrijeme i konzul Velike Britanije. Adamić je vizionar, svjestan nužnosti brza napretka. To je čovjek bečkoga odgoja i europskih veza (govori i poznaje šest jezika: hrvatski, talijanski, engleski, francuski, njemački i latinski!), a kao uspješan poduzetnik i trgovac ima snažan utjecaj u međunarodnim političkim i trgovačkim krugovima. Potiče razvoj gospodarstva i osnivanje kreditnih banaka. Kao vijećnik Požunskog sabora 1820-ih zalaže se za osnutak velikoga izvoznog trgovačkog društva nužnog za poticanje izvoza hrvatskih i mađarskih proizvoda. U vrijeme prvih pruga i parobroda, zalaže se za izgradnju željeznice prema sjeveru i parobrodarske pruge prema jugu.⁷ I sve to na početku 19. st.! Jedan je engleski putopisac⁸ desetak godina nakon njegove smrti ustvrdio: - Adamić je bio otac Rijeke. Imao sam sreću poznavati toga izvanrednoga čovjeka!

Molo Adamich. U pozadini Palača Rinaldi

⁷ Izvor: <http://muzej-rijeka.hr/projekti.asp>

⁸ Riječ je o Peteru Evanu Turnbullu koji je Adamića upoznao 1811.g. za njegova boravka u Londonu.

Kuća Rotonda i Palača Rinaldi (1890.)

U siječnju 1788. godine Adamić je sklopio brak s Elizabetom Barčić, kćeri uglednoga riječkoga patricija i trgovca Antona Vida Barčića. Njegov tast Vid Barčić bio je općinski vijećnik i arhivist te upravitelj gradske zalagaonice. Pored toga je četrdeset i pet godina u Rijeci obnašao dužnost konzula Dubrovačke Republike. Adamiću, koji je bio plebejskoga podrijetla, povezivanje sa starom patricijskom obitelji garantira napredovanje i utjecajnost u najvišim građanskim krugovima tadašnje Rijeke. Prema Jozefinskom katastru grada Rijeke i njene uže okolice (1785./87.) Vid Barčić je bio vlasnik 24 privatne kuće u gradu. Zanimljivo je i to da je za novoga dubrovačkoga konzula predložio upravo svoga budućega zeta Andriju Ljudevitu Adamiću, tada dvadesetjednogodišnjega riječkoga trgovca, koji je „mlad i sposoban i dobro poznat Dubrovčanima“. Ipak, do takvoga imenovanja nije došlo.

Godine 1816. Adamić kupuje kuću zvanu Rotonda na tadašnjem trgu Piazza Corpo di guardia. Kasnije će taj trg biti preimenovan upravo njemu u čast u Piazza Adamich i nositi to ime do 1908. g. kada je preimenovan u Piazza Dante. Danas je to Trg 111. brigade hrvatske vojske. Gledano s Korza, s lijeve strane trga nalazi se zgrada Euroherca, odnosno rekonstruirana Palača Rinaldi na koju se oslanja nekadašnja Kuća Rotonda od koje je kao prepoznatljiv detalj ostao samo balkončić.

Rekonstrukcija cijelog objekta trajala je od 1986. do 1991. godine. Arhitekt Vladimir Grubešić vješto je i znalački ukomponirao stare historicističke elemente s novim arhitektonskim rješenjima. Zgrada „Croatia linea“ je svoje novo ruho javnosti pokazala na svečanom otvorenju 11. travnja 1992. godine.⁹

Prije dvadesetak godina na riječku je doseglo vrijeme kada je istra od početka eksploracije brodskih kompanija u svijetu, odlučila izgraditi novu poslovnu zgradu vrataru opere na Rivi, na kojoj je i prvi bilik u jednoj od najljepših riječkih zgrada, uključujući staru Riznicu, Sosačani i Palaču i sada zovu »Palaču Adria«. Otkupljene su stare zgrade, obnovljene su, a na samu vlastilo ih je smrati, od jedinog ostaviti samo vanjske zidove i izgraditi potpuno novu zgradu, potpuno u svom prelijetom prošlosti i suvremenošću. Rečeno je i učinjeno, o čemu svjedoče danasni vrednički status.

Najzad, riječki su pomorci nisu dugo mogli distancirati svojom novom lučkom zgradom. »Jugolinija« se preimenuje u »CROATIA LINEOM«, ali je ubrzo propala u kritu, prozorećemu ratom i ne samo ratom, počela je rasprodaja i brodski dio Rive je do kraja potonuo. Zgrada je kupio »Euroherc«. Riječka je ostala bez svog linijskog brodara.

GOLUBOVI I KUĆA U ZRAKU – Sve se prethodno dobro.

NEKAD BILO – Zgrade koje su nestale...

www.lokalpatrioti-rijeka.com

Članak iz Novog lista u kojem je zabilježeno rušenje stare Kuće Rotonda i Palače Rinaldi, te rekonstrukcija i izgradnja moderne zgrade nekadašnjega brodarskoga diva „Croatia Linea“. Ubrzo je Croatia Line (nasljednik Jugolinije) s više od 160 brodova u vlasništvu neslavno propao, pa danas s vrha nekadašnje Palače Rinaldi bliješti oglas za Euroherc i Polikliniku Sunce.

⁹ Veliko hvala g. Damiru Drinkoviću, ocu naše profesorice Vesne Rubeše, na ovim preciznim podatcima. Isti su potvrđeni u članku iz Jutarnjeg lista naslovljenom *Arhitektonske injekcije za novi život grada* objavljenom 2007. g. op. a.

Hotel Europa i Hotel Lloyd

Grande hotel Europa izgrađen je 1874. godine, a podigao ga je Josip Gorup jedan od najbogatijih Riječana s kraja 19. st. Obogativši se trgovinom drvom, Gorup je uz ostale riječke poduzetnike tkđ. ulagao vlastiti novac u izgradnju grada, pa ga s pravom možemo svrstati u dobrotvore i vizionare. Novi *Grand hotel Europe* izgrađen na rivi, doslovno na nekoliko metara od mora, obogatio je gradsku vizuru jednom vrlo dojmljivom slikom ljeskanja na morskoj površini dugačkog pročelja s 15 gusto nanizanih prozorskih osi.

Na prvom katu hotela nalazila se oveća plesna dvorana sa zidnim dekorom romantičnih iluzionističkih pejzaža i lebdećim anđelićima u izvedbi uvaženog riječkog dekoratera Giovannija Fumija. Ta je dvorana rado i često posjećivana za vrijeme raznih balova, koncerata, izložbi i većih gradskih svečanosti, te je uz veliki restoran u jugoistočnom dijelu prizemlja i vrlo poznati i popularni *Caffè Centrale*, učinila *Grand hotel Europe* vrlo popularnim središtem gradskog društvenog života. Oduševljeni sugrađani zbog ovakva su angažmana Josipa Gorupa smatrali promotorom i zaštitnikom umjetnosti.¹⁰

Poslije Drugog svjetskog rata zgrada je promijenila vlasnika, a danas, kao svojina Primorsko-goranske županije, služi administraciji za javnu službu s građanstvom. *Caffè Centrale* je pod nazivom *Kavana Central* ostala omiljeno sastajalište novinara i intelektualaca iiza Drugog svjetskog rata. Stariji Riječani pamte ovu kavanu po terasi na kojoj se za ljetnih večeri pedesetih i šezdesetih godina moglo uz živu glazbu plesati do kasno u noć.

¹⁰ Glavočić, Daina: Tako je gradio Gorup. Sušačka revija br. 64.

U istom hotelu nalazila se poznata riječka kavana Caffe Centrale koja je dominirala nekadašnjim Trgom Adamić.

Hotel Lloyd

Hotel Lloyd nalazi se na Trgu Republike Hrvatske, odnosno nekadašnjoj Piazz Adamich. Godina izgradnje izvorne građevine nije poznata. Vlasnici Andrija i Dragomir Bakarčić 1873. g. odlučuju se na dogradnju još dva kata na postojeću dvokatnicu. Projekt nadogradnje izradio je Giovanni Baccarcich, a dovršen je već sljedeće godine. Prvotna namjena zgrade bila je stambeno-poslovna, a nakon nadogradnje 1874. postaje ugostiteljska jer su vlasnici nekoliko prostorija dali u najam za trgovačku djelatnost.

Zgrada je klasicistička, a nakon nadogradnje dodani su jednostavni plošni dekorativni elementi. Još jedna obnova izvedena je 1882. g. kada se otvorio u prizemlju preoblikuju iz lučnih u pravokutne. Autori tog projekta su Julije Stanisavljević i Giacomo Mattich. Objekt je ponovno adaptiran nakon Drugoga svjetskog rata, a posljednja intervencija napravljena je 2012. g. kada su popravljeni krov i pročelje.

Filippo Tommaso Marinetti i Gabrille D'Annunzio

Godine 1919., nakon što je Gabriele D'Annunzio zauzeo Rijeku i uveo anarhiju, u grad su stigli i njegove pristaše, između ostalih i Filippo Tommaso Marinetti, začetnik futurizma, koji je odsjeo u Hotelu Lloyd.

Kratki film o hotelu Lloyd pogledajte na poveznici: <https://www.youtube.com/watch?v=etkk9MxTkZs>

Zgrada hotela Lloyd danas. S druge strane Adamićeve ulice vidi se sjeverno pročelje nekadašnjega hotela Europa odnosno današnje zgrade Ureda državne uprave.

Piazza Elisabetta (Jadranski trg)

Jedan od zadataka učenika članova INDOK istraživačke radionice bio je otkriti uz pomoć ovih dviju fotografija točnu lokaciju navedenoga trga, usporediti i uočiti kojih objekata danas na Jadranskom trgu nema, a koji su novo izgrađeni, te koja stara zgrada dominira cjelokupnim prostorom. Nakon pomnijeg promatranja uočit ćete da je riječ o trgu ispred Riječkoga nebodera koji je podignut 1939. g. na mjestu srušene stare trokatnice, na desnoj strani fotografije nalazi se zgrada nekadašnje Riječke banke, odnosno današnje Erste banke.

S druge strane Adamićeve ulice nalazi se prekrasna Palača Adria ili Jadran koja svojom monumentalnošću apsolutno dominira prostorom trga. Ono što ćemo najprije uočiti jest to da je nekadašnji raskošni zeleni park zamijenjen asfaltom i betonskim pločama usred kojih su smještene dvije ne osobito atraktivne fontane.

Riječki neboder ili Palača Arbori građena je od 1939. do 1942. godine, a nazvana je prema investitoru Marku de Arboriju, bogatom povratniku iz Amerike koji je financirao izgradnju ovoga poslovno-stambenoga nebodera prema uzoru na američke standarde. Zanimljivo je da se ispod nebodera s četrnaest katova nalazi protuavionsko sklonište i da je u prizemlju bio predviđen prostor za trgovinu modnoga brenda iz Milana. Stanovi koji su projektirani prije gotovo 80 godina i prema današnjim mjerilima mogli bi se smatrati elitnim. Imali su po dva ulaza, moderno dizajnirane kuhinje i kupaonice, ugrađene ormare, svijetle i prozračne sobe. Iako je izgradnja ovoga nebodera podijelila javnost, Riječki neboder je postao prepoznatljiv arhitektonski simbol Grada na Rječini.

Palača Adria /Palača Jadran

Palača je sagrađena 1897. godine za brodarsko društvo "Adria" ugarsko-američkim kapitalom. Smještena je na istaknutom položaju, jednim monumentalnim pročeljem dominira vizurom čitave luke, a drugim Jadranskim trgom. Građevina predstavlja elegantan odabir visokoresansne dekoracije. Dok je na središnjim rizalitima¹¹ glavnih pročelja težnja k monumentalnosti vidljiva u velikim stupovima koje na strani prema moru nose

¹¹ Rizalit (od njemačke riječi „Risalit“) je naziv za istaknuti dio pročelja neke građevine

alegorijske figure pomoraca (kapetan, kormilar, strojar i pilot), prema trgu su simboli četiri kontinenta (Japanka, Egipćanka, Indijanka i Europljanka). Izvanredne skulpture rad su kipara Sebastiana Bonomija. Brodarstvo Rijeke u viziji je svakog pomorca identificirano s tom monumentalnom građevinom koju je zasnovao riječki arhitekt Francesco Mattiassi, a izgradio Giacomo Zammattio.

Pročelje okrenuto prema Jadranskom trgu ukrašeno je ženskim kipovima koji predstavljaju kontinente Aziju, Afriku, Ameriku i Europu

Egipćanka – Afrika

Indijanka - Amerika

Japanka - Azija

Europljanka

Na pročelju okrenutom prema moru nalaze se figure – alegorije pomorstva : kapetan, kormilar, strojar i pilot.

Kapetan – Barba

Upravitelj stroja – Kapo

Vođa palube ili stroja - Noštromo

Kormilar - Timunjer

Robna kuća RI

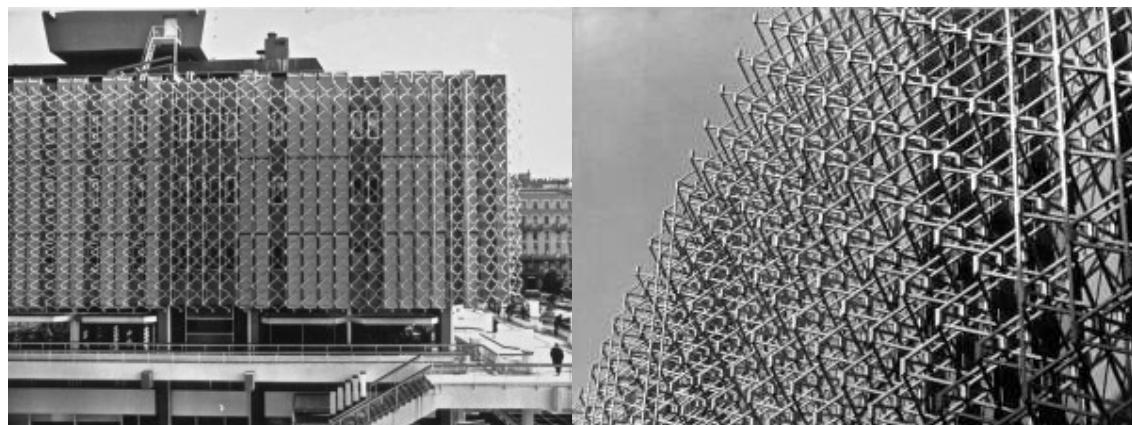
Živimo u vremenu kada ogromni trgovački centri niču poput gljiva poslije kiše doslovce preko noći. Potrošnja i konzumerizam osnovne su karakteristike našega vremena. Mnogima je svakodnevno lutanje *shoping* centrima pravo zadovoljstvo koje nerijetko prerasta u svojevrsnu ovisnost o kupovanju i trošenju. Trgovački centri, osim što postaju sve veći i blještaviji, nude potrošačima i raznovrsne sadržaje poput dječjih igraonica, kina, proslava rođendana, koncerata, prigodnih sajmova i najrazličitijih akcijskih prodaja i to s namjerom (o kojoj gotovo i ne razmišljamo) da nas potaknu na što duži boravak u njima, a time i na veću potrošnju. Njihov je kreativni imperativ isključivo ostvariti profit, a ne, kako se nama čini, maštovito osmišljavanje našega slobodnoga vremena.

Na kraju ovog uvoda možemo se upitati tko još u kontekstu cijele ove „trgovačke“ raskoši primjećuje jednu, za današnje standarde, posve običnu Robnu kuću Rijeka? Kako li se ona uklapa u ovu priču? Zbog čega je ističemo? Možda je jedan od razloga i taj što je ova robna kuća izgrađena ranih sedamdesetih godina 20. st., u vrijeme kada se u *shoping* masovno odlazilo u Trst - obližnju trgovačku Meku. Vikendom je tada Trst posjećivalo 100 000 tisuća stanovnika bivše države Jugoslavije, najviše u potrazi za trapericama, kavom i talijanskom mortadelom zamamna mirisa i okusa. Trst je mnogima pružao doticaj sa zapadnom kulturom i kapitalističkim obiljem. U raskoši šarenih i blještavih izloga gubio se i polagano nestajao duh socijalizma.

Robna kuća Rijeka gradila se prema projektu poznatoga arhitekta Ninoslava Kučana od 1970. do 1974. godine kada je neno svečano otvaranje najavljeni u Novom listu člankom senzacionalnoga naslova „Riječki korak u 21. stoljeće“.

Originalni interijer iz sedamdesetih godina.

Za idejno oblikovanje robne kuće Kučana je inspirirao ambijent riječke luke i dizalica. Cijeli se objekt sastoji od tri kontejnerska bloka bez prozora nanizana jedan na drugi. Kompletno pročelje robne kuće presvučeno je i obloženo aluminijskom rešetkom, čipkom štapova spojenih u konstruktivnu arabesku namijenjenu postavljanju gigantskih reklamnih panoa koji danas doista prekrivaju velike dijelove pročelja robne kuće RI.

